

РЕШЕНИЕ

№ 258

гр. Враца, 15.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Пенка П. П.
Калин Тр. Т.

при участието на секретаря Виолета Цв. Вълкова
като разгледа докладваното от Пенка П. П. Въззивно гражданско дело №
20221400500309 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от Гражданския процесуален кодекс
/ГПК/.

С Решение №64/31.03.2022 година, постановено по гр. дело 20211410101483 по описа
за 2021г. на Районен съд Бяла Слатина, съдът е признал за незаконосъобразна и е отменил
Заповед № РД- 409/20.07.2021г. на Кмета на Община Хайредин, с която К. А. П. е временно
отстранена от работа, считано от 20.07.2021г.

С решението си съдът е осъдил Община Хайредин, ЕИК *** с адрес с.***
представлявана от Кмета Т. А. Т., да заплати на К. А. П. с ЕГН ***** от с.***,
общ.Хайредин, обл.Враца, чрез адв.И. Т. Ц. от САК на основание чл.214 от КТ сумата от
3951,36 лв./Три хиляди деветстотин петдесет и един лева и тридесет и шест стотинки/,
съставляваща обезщетение поради временно отстраняване от работа, за периода от
20.07.2021г. до 20.01.2022г.(за 6-месечен период), както и сумата от 1250 лв./Хиляда двеста
и петдесет лева/, сторени по делото разноски за адвокатско възнаграждение. Община
Хайредин, ЕИК *** е осъдена още да заплати в полза на държавата, по сметка на РС-Бяла
Слатина, общата сума от 398,05 лв., от която: 208,05 лв. съставляваща държавна такса по
двата обективно съединени иска, сумата от 190,00 лв. разноски за вещо лице по ССчЕ, както
и 5.00 /пет/ лева, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за събиране на
вземането.

Против решението на РС Бяла Слатина е постъпила въззивна жалба вх.

№2352/25.05.2022г./п.к.23.05.2022г/ по описа на РС Бяла Слатина, депозирана от Община Хайредин, с адрес: с. Хайредин,представявана от кмета Т. Т..

В депозираната жалба се твърди, че Районен съд - Бяла Слатина премълчава наличието на експертно решение на ТЕЛК от 2021-ва година, а се е концентрирал само върху експертно решение на ТЕЛК при УМБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД гр. Козлодуй № 0625 от 041/14.03.2018 година.

Второто ЕР на ТЕЛК от 2021 г. на ищцата е със срок за 1 година -до 01.06.2022 г., същото безспорно не е връчвано на работодателя - Община Хайредин. С това ЕР на ТЕЛК от 2021 г. ответната община се запознала едва като приложение към исковата молба на ищцата К. П.. И в двете експертни решения неправилно е записано, че "лицето не работи", който запис е по данни на самата ищца К. А. П.. С това поведение тя е погازила правата на работодателя, който би имал правото да обжалва експертното решение на ТЕЛК пред Националната експертна лекарска комисия /НЕЛК? или най-малко да иска допълването/произнасяне и по този неверен текст. Поради това и въпреки тежките диагнози, записани в двете експертни решения от 2018 година и от 2021 година при 73 % неработоспособност липсва/няма произнасяне дали лицето може да изпълнява длъжността "****", село ***. Община Хайредин.

По делото няма спор, че К. П. е в трудово правоотношение с работодателя Община Хайредин.

Районният съд очевидно не е оценил поотделно и в съвкупност двете експертни решения на ТЕЛК, а неоснователно критикува предявеното писмо № 907/20.11.2019 г. на д-р Е. Г. - председател на ТЕЛК. Това е така защото становището на д-р Г. - писмено и в устните му показания не се вписва в изначално застъпената теза на съда, че няма да изследва колко тежки са условията на труд, включително и физическите усилия при изпълнение на длъжността „*** /вж. мотиви на съда, постановени в открито съдебно заседание, проведено на 07.02.2022 г. в което отказал и повторна СМЕ и посочил, че предмет на делото било ЕР на ТЕЛК !?! /.

С това незаконосъобразно процесуално поведение съдът вторично /без основание по ГПК и неофициално е разпределил доказателствената тежест, като по този начин предварително игнорира всякакви доказателства - писмени и/или устни свидетелски показания, респективно заключение на вещото лице по съдебно-медицинската експертиза. Събраните доказателства и доказателствени средства очевидно за съда не изясняват обективната истина, който неоснователно претендира, че само експертно решение на ТЕЛК би било валидно доказателство. Променяйки предмета на доказване заради телкови непълноти, районният съд е обявил неоснователно за незаконосъобразна заповед № РД-409-/20.07.2021г. на Кмета на Община Хайредин за отстраняване на ищцата К. П. от работа поради тежкото ѝ здравословно състояние - на основание чл. 199 от Кодекса на труда.

По недопустим начин районният съд фаворизира непълното заключение на вещото лице по съдебно-медицинската експертиза, който се произнася извън всякакви компетентности по нормативната уредба за издаване на експертни решения на ТЕЛК, недостойно коментира и свидетелските показания на д-р Е. Г.. Твърди, че въпреки поисканото от него допълнително/друго заключение по същите задачи на експертизата, но

изпълнено от друг, обективен експерт, съдът неоснователно отказал!

Районният съд неправилно тълкува и писмото на свидетеля д-р Г. от 2019 година, който изрично заяви, че ищцата не може да изпълнява предвид здравния си статус на длъжността „***“, село *** поради преживяния мозъчен инсулт и увреждане на междупрешленните дискове, нарушен слух и болест на Крон. Това писмо на д-р Г. е произнасяне в период между предходното ЕР на ТЕЛК на П. от 2018 г. до 2021 г. и представлява медицинско произнасяне в този период от време, когато ТЕЛК не се е произнасял. А и изпълнението на ЕР на ТЕЛК е възложено на председателя на Комисията.

Очевидно е, че ищцата умишлено не е съобщила, че работи по трудово правоотношение. Поради това е абсолютно неоснователна критиката на съда и на вещото лице Г., че липсвала оценка от Службата по трудова медицина, каквато съществува при община Хайредин. По какви индикации да се произнася Службата по трудова медицина, когато работодателят не е сезиран за издаване на съответната документация, вкл. производствена характеристика за длъжността и работното място.

Неоснователни са критиките на съда и на в.л. д-р Г., който се бил разходил в рамките само на 5-10 минути в деня на съдебното заседание на 07.02.22г. в сградата на Домашен социален патронаж в с. *** и незабавно бил разкрил, че опасност за здравословното състояние на П. нямало. Но пък бил предизвикал стрес на работници и служители в Дома с командния си подход, без на практика да проучи как се прилага длъжностната ѝ характеристика, респ. да посети Община Хайредин и наетата Служба по трудова медицина с оглед на служебно изготвяне на производствена характеристика за длъжността „***. село ***. Поради това неверни и неправилни са изводите на експерта д-р Г., че ищцата К. А. П. можела да изпълнява длъжността. Това изкривено становище бе уважено от страна на съда и неправомерно с него се опровергават по недопустим процесуален начин писмените и устните и свидетелски показания на председателя на ТЕЛК д-р Е. Г..

Уваженото от районния съд обезщетение по чл. 214 от Кодекса на труда за период от 6 месеца е без правно основание, срокът е избран от ищцата произволно. Кодексът на труда предвижда друг срок.

Неоснователен и незаконосъобразен е и осъдителния диспозитив и в частта на решението за присъждане на разноските на ищцата. За да допълни свръх петитум до пълния прекомерен размер на адв. възнаграждение, съдът е определил и по 100 лв. за явяване на пълномощник в съдебно заседание по Наредба № 1/ 2009 г. на ВАДвС за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Тези 100 лева на съдебно заседание се отнасят за наказателни дела, а настоящето производство по трудов спор е гражданско дело.

В срока по чл. 263 ал. 1ГПК е депозиран отговор от К. А. П., чрез адв. И. Т. Ц. -САК, с който оспорва изцяло депозираната жалба, като неоснователна.

Според въззиваемата Решение № 64/31.03.2022г., постановено по гр. дело № 20211410101483 по описа за 2021г. на Районен съд Бяла Слатина за допустимо, валидно, правилно и обосновано. Съдът в цялост е преценил събраните по делото доказателства и подробно е развил в мотивите защо уважава и ползва част от доказателства и защо не се цени друга част от тях.

Според изложеното в отговора на жалбата на първо място ищецът е провел пълно и главно доказване на исковите си претенции. Наведените твърдения са доказани и съдът правилно е посочил в мотивите, че "Съгласно разпоредбата на чл.199,ал.1 от КТ Работодателят или непосредственият ръководител може да отстрани временно от работа работник или служител, който се явява в състояние, което не му позволява да изпълнява трудовите си задължения, употребява през работно време алкохол или друго силно упойващо средство.

Отстраняването от работа е акт, с които временно се преустановява изпълнението на трудовото задължение, без то да се прекратява, По своята правна природа то е принудителна превантивна мярка, а не проява на дисциплинарна отговорност, дори когато причината за налагането ѝ е дисциплинарно нарушение. ”

За да е законосъобразна така издадената заповед, работодателят следва да докаже, че описаните в заповедта причини, са били налице, но по делото не са ангажирани доказателства затова. Работодателят в мотивите на заповедта се е позовал на съдебните решения по предходен трудов спор/чл.344 от КТ/, на Експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД гр.Козлодуй № 625/14.03.2018 г. и писмо рег. № 907/20.11.2019 г. на Председателя на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски.“ ЕООД К. - д-р Е. Г., а именно, че ищцата е със заболявания, които не ѝ позволяват да изпълнява длъжността „***“ с месторабота с.***, като изпълнението им може да доведе до необратими последици за здравето на работничката. Подробни мотиви са развити защо се ползват показанията на вещото лице (безпристрастен експерт, избран от списъка с вещи лица) пред тези дадени от д-р Г. - председател на ТЕЛК комисия, която е издала посоченото Решение и който е автор на цитираното писмо рег. № 907/20.11.2019 г.

Въпреки изложеното от д-р Г. в съдебното заседание, съдът правилно е преценил, че „налице непълнота на Експертното решение от 14.03.2018 г., която обаче не може да бъде преодоляна чрез запитване от страна на работодателя и становище на Председателя на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски “ ЕООД Козлодуй. Писмото на Председателя на ТЕЛК до кмета на Общината от 20.11.2019 г. е ирелевантно в конкретната хипотеза, тъй като еднолично лекар-член на ТЕЛК, няма правомощия да изследва въпросите, свързани с наличието на здравни противопоказания за изпълнение на възложената работа и тяхното отражение с оглед конкретното здравословно състояние на служителя, който я изпълнява. Законодателят е предоставил такива правомощия на колективен медицински орган какъвто е ТЕЛК" С други думи, въпреки изложеното от свидетеля д-р Г., законодателят не е представил възможност на председателя на ТЕЛК да изменя Решения взети колективно от комисията еднолично.

Съгласно императивната разпоредба на чл. 103, ал. 4 от Закона за здравето експертизата на вида и степента на увреждане, степента на трайно намалената работоспособност и професионалните болести се извършва от ТЕЛК и НЕЛК. Според чл. 61, ал. 1, т. 7 и т. 8 от Наредба за медицинската експертиза на трайно намалената работоспособност включва определяне на противопоказаните условия на труд и трудоспособно ли е лицето за работното си място и необходимостта от трудоустрояване.

Действително в чл. 39, ал. 1, т. 4 от Правилника за устройството и организацията на

работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи е предвидено правомощие на Председателя на ТЕЛК да контролира пълното и точно попълване на експертното решение, но това правомощие касае контрол към момента на издаване на експертното решение, не и последващ такъв, като не е предвидено председателят да може да допълва вече издадени експертни решения.

Според въззиваемата противно на изложеното във въззивната жалба, вещото лице д-р Г. е представил обосновано и пълно заключение по поставените въпроси. В детайли е обяснено състоянието на К. П. и нейната годност да извършва дейност като ***. Вещото лице е посетило работното място на ищцата и се запознало с извършваната от нея дейност. Неоснователно е възражението на ответната страна, че вещото лице е прекарало твърде малко време в запознаване с извършваните дейности като ***. От една страна времето за изготвяне на експертизата е ирелевантно за нейната пълнота. От друга вещото лице посочи, че има опит в тази сфера и е запознато в детайли със задълженията на работниците от социалните патронажи. Това безспорно би обосновало и възможността му да се справи с поставените му задачи.

Съдът е обосновал подробно защо приема представената експертиза, защо отхвърля искането за нова експертиза и защо не приема дадените от свидетеля д-р Г. показания.

Подробно е коментирано какво е трябвало да извърши работодателя и как да постъпи в създалата се ситуация. В изложените мотиви, съгласно събраните по делото доказателства, се установява, че той не е изпълнил нищо от тях.

Нещо повече, К. П. е била уволнена на основание същото Експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД гр.Козлодуй № 625/14.03.2018 г. и писмо рег. № 907/20.11.2019 г. на Председателя на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД гр.Козлодуй, като с влязло в сила съдебно решение е възстановена на работа. Само ден по-късно работодателя със същите мотиви, описани като незаконосъобразни в три съдебни инстанции, я отстранява от работа.

Намира, че съдът правилно се е произнесъл и по иска с правно основание чл. 214 от КТ, тъй като обезщетението е присъдено от началото на отстраняването до посочения от ищцата срок, т.е. съдът се е съобразил с диспозитивната воля на страната, посочена в уточняваща молба вх.№ 2758 от 18.11.2021г.

Правилно е и решението в частта за разноските, като съдът е посочил защо е приел, че за претендирания адвокатски хонорар не е налице прекомерност. Според изложеното в отговора според константната съдебна практика прекомерност е налице, когато хонорарът надвишава двойния размер на предвиденото в Тарифата за минималните адвокатски възнаграждения, като в случая това обстоятелство не е налице.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в рамките на срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и срещу обжалваем съдебен акт.

За да се произнесе по основателността на жалбата настоящият съдебен взе предвид следното:

Районен съд – Козлодуй е сезиран с искова молба с вх.№ 1065/09.08.2021г, депозирана от К. А. П. с ЕГН ***** от с.***, общ.Хайредин против Община Хайредин, ЕИК

***,представявана от кмета Т. А. въз основа на която е образувано гр.д.№ 952/2021г. по описа на РС Козлодуй.

Поради отвод на всички съдии в РС Козлодуй с определение № 313/03.11.2021г. по ч.гр.д.№ 452/2021г. по описа на ВрОС на основание чл.23, ал.3 от ГПК е постановено гр.д.№ 952/2021г. по описа на РС-Козлодуй да се изпрати за разглеждане на РС-Б.Слатина, където е образувано гр.д. №1483/2021г., решението по което е обжалвано пред настоящата инстанция от Община Хайредин.

Пред районния съд К. А. П. е предявила иск против Община Хайредин, ЕИК *** с адрес с.*** представлявана от Кмета Т. А. Т., с правно основание чл.357 от КТ, вр.чл.199, с искане съдът да отмени Заповед № РД-409-/20.07.2021г. издадена от Кмета на Община Хайредин Т. А., с която на основание чл. 199 от КТ е временно отстранена от длъжността „****“ с месторабота с.***, общ.Хайредин, обл.Враца, ведно с произтичащите от това законни последици. Предявен е и иск с правно основание чл.214 от КТ да се осъди ответната Община Хайредин, ЕИК *** да ѝ заплати обезщетение в размер на брутното ѝ трудово възнаграждение за времето за незаконното ѝ отстраняване в общ размер на 3864,60 лв., считано от 20.07.2021г. за период от 6 месеца занапред. С определение постановено в с.з. на 09.03.2022г. на основание чл.214 от ГПК съдът е допуснал изменение на иска по чл.214 от КТ относно размера на обезщетението за времето за незаконното ѝ отстраняване от 20.07.2021г. за 6-месечен период, чрез увеличение на сумата от 3864.60 лв. на сумата 3951.36 лв.

Пред районния съд са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е по делото заверено копие от ЛТД на ищцата. Допуснати и изслушани са СМЕ и ССЧЕ, чиито заключения са възприети от решаващия състав, като компетентни и обосновани. При преценката на събраните доказателства съдът е установил следната фактическа обстановка:

В исковата молба и от приложеното по делото заверено копие от трудово досие на ищцата К. А. П. се установява, че тя се намира в трудово правоотношение, възникнало със сключването на трудов договор № 357/15.01.2004 г. и Допълнително споразумение № 186/15.04.2004 г. Същото е безсрочно трудово правоотношение, по силата на което ищцата полага труд при Община Хайредин на длъжността „Санитар - ДСП“, с място на работа с.***, общ.Хайредин.

На ищцата е издадено Експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД Козлодуй № 0625 от 041/14.03.2018 г. от което се установява, че на К. А. П. е определена 73 % трайно намалена работоспособност със срок 3 години, тъй като същата е претърпяла мозъчен инфаркт. В т. 13.1 от решението е посочено, че се касае за състояние след повторен ИМИ в БЛСМА с остатъчна ДЦПХ. Като придружаващи заболявания са описани АХ - 3 ст.; гастроезофагиална рефлуксна болест; намален слух БКБ; калкулозен хр. пиелонефрит; многоетажни дискови хернии в цервикален отдел и Л4-билатералис; пиодермия; болест на Крон - неуточнена. В експертното решение е отразено, че лицето не работи, като не са определени противопоказни условия на труд, нито е взето становище относно възможността на ищцата да изпълнява работа, на която е назначена.

След запитване от страна на работодателя, е получено писмо рег. № 907/20.11.2019 г. от

Председателя на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД Козлодуй - д-р Е. Г., с което е даден отговор, че П. не може да работи на посоченото работно място като „Санитар - ДСП“ и следва да бъде трудоустроена.

Трудовото правоотношение на ищцата е било прекратявано със Заповед № РД-727/04.12.2019г. на Кмета на Община Хайредин на основание чл.325, ал.1, т.9 от КТ, считано от 05.12.2019г. Това уволнение е признато за незаконосъобразно със съдебно решение № 134/14.07.2020 г. постановено по гр.дело № 82/2020 г. по описа на РС - Козлодуй (влязло в законна сила на 08.06.2021г.) и ищцата е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност „Санитар - ДСП“ в Община Хайредин, с месторабота: с.***, общ. Хайредин, обл. Враца.

В изпълнение на съдебното решение със Заповед № РД-408/20.07.2021г. на Кмета на Община Хайредин, К. А. П. е възстановена на работа.

Със Заповед от същия ден с № РД-409/20.07.2021г. на Кмета на Община Хайредин на основание чл.199 от КТ, К. А. П. е временно отстранена от работа. В мотивите на заповедта са посочени съдебните решения за възстановяването ѝ на работа, както и Експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД гр.Козлодуй № 625/14.03.2018 г. и писмо рег. № 907/20.11.2019 г. на Председателя на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД Козлодуй - д-р Е. Г.. В заповедта е отразено, че от влезлите в сила съдебни решения и цитираното експертно решение от 2018г. на ТЕЛК е видно, че К. А. П. е със заболявания, които не ѝ позволяват да изпълнява длъжността „***“ с месторабота с.***, а изпълнението им може да доведе до необратими последици на здравето на работничката. Във връзка със запитване изх.№ К- 3969/05.11.2019г., общината получила отговор от д-р Е.Г.-Председател на ТЕЛК, който е категоричен, че заболяванията на П. отразени в ЕР на ТЕЛК, многобройните ѝ болнични листове и ползваните отпуски по болест, тя не може да работи на посоченото работно място като „Санитар“. Отстраняването да продължи, докато работникът възстанови годността си да изпълнява определената му работа или да представи ЕР на ТЕЛК за преосвидетелстване, което изрично да указва противопоказанията за полагане на труд и изпълнение на възложената работа.

В исквата молба се твърди, че така изложените мотиви за издаване на процесната Заповед № РД-409 от 20.07.2021г. на Кмета на община Хайредин не кореспондират с реалната фактическа обстановка. Писмото на Председателя на ТЕЛК до Кмета на Община Хайредин от 20.11.2019 г. обаче е ирелевантно за наличието на основание за временно отстраняване от работа на П. и не се явява състояние, което не позволява на същата да изпълнява трудовите си задължения, тъй като еднолично лекар-член на ТЕЛК, няма правомощия да изследва въпросите, свързани с наличието на здравни противопоказания за изпълнение на възложената работа и тяхното отражение с оглед конкретното здравословно състояние на служителя, който я изпълнява.

Законодателят е предоставил такива правомощия на колективен медицински орган какъвто е ТЕЛК, изводимо от разпоредбата на чл. 103, ал. 4 от Закона за здравето и чл. 61, ал. 1, т. 7 и т. 8 от Наредба за медицинската експертиза експертизата.

Ответната Община Хайредин, с депозирания чрез пълномощника адв.С. в срока по

чл.131 от ГПК отговор е оспорила предявените искиове, като неоснователни и недоказани, като е изложил подробни съображения.

В първоинстанционното производство е разпитан в качеството му на свидетел д-р Г., който поддържа, че към 2021г. мнението, изразено в писмото от 20.11.2019, че ищцата предвид процента на неработоспособност отразен в решението на ТЕЛК не би следвало да работи, защото това е работа, която е свързана с физически труд, а тя не бива да полага такъв.

От заключението на вещото лице по изслушаната и приета по делото СМЕ, се установило, че след извършен личен преглед на ищцата К. П., вещото лице посочило, че ищцата е с анамнеза, с преживян мозъчен инсулт и увреждане на междупрешленните дискове, нарушен слух, болест на Крон. Според вещото лице ищцата може да продължи да изпълнява своята работа като санитар в ДСП с.***.

От заключението на вещото лице по приетата ССЧЕ се установява, че обезщетение по реда на чл. 214 от КТ, за срок от шест месеца възлиза на 3951.36 лв. заключението не е оспорено и се възприема от съда като обективно и компетентно.

Въз основа на възприетата фактическа обстановка съдът е приел предявените искиове с правно основание чл.199 от КТ и чл. 214 КТ за основателни и доказани, за което е изложил подробни мотиви.

При така възприетата фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните прави изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му от закона правораздавателна власт и компетентност, поради което е валидно. Не се установяват нарушения на съдопроизводствените правила във връзка със съществуване и упражняване правото на иск, поради което съдебното решение е допустимо.

Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна, а постановеното решение правилно. Съдът споделя изводите на първоинстанционния съд и на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на решението.

Предявените искиове са с правно основание чл.199 от КТ и чл. 214 КТ.

По иска за отмяна на заповед Заповед № РД-409 от 20.07.2021г. на Кмета на община Хайредин, съдът намира следното: Съгласно разпоредбата на чл. 199 КТ, работодателят или непосредственият ръководител може да отстрани временно от работа работник или служител, който се явява в състояние, което не му позволява да изпълнява трудовите си задължения, употребява през работно време алкохол или друго силно упойващо средство. Посоченото средство, предвидено за работодателя, се прилага, когато работникът не може да изпълнява работата, която му е възложена и не е наказание. За да е налице временно отстраняване от работа по силата на чл. 199 от КТ, трябва да има валидно трудово правоотношение между работодател и работник. Работникът или служителят да се е явил на работа в състояние, което не му позволява да изпълнява трудовите си функции или да е

употребил на работното си място алкохол или друго силно упойващо средство. Работодателят или непосредствения ръководител да е отстранил временно работника/служителя/ от работното му място, докато възстанови годността си да изпълнява трудовите си функции. Постоянна и последователна е практиката на ВКС/В този смисъл решение на ВКС III г.о.№ 570/16.10.1998 г. и № 1994/21.12.2006 г./, че работодателят разполага с това правомощие, когато състоянието на работника обективно не позволява последния да изпълнява трудовите си задължения, като без значение дали това състояние се дължи на виновно или невиновно поведение на работника/служителя/.

Следователно, за да е законосъобразна заповедта, която отстранява временно работника от извършване на работата, мотивите за нейното издаване не следва да произтичат от виновното поведение на работника, тъй като при наличие на виновно нарушение на трудовата дисциплина, работодателят може да наложи дисциплинарно наказание. Временното отстраняване от работа по чл. 199 КТ се извършва от работодателя, за да предотврати настъпването на тежки последици за самия работник или за останалите работници. Следователно, вината на работника за настъпването на обективната пречка да не изпълнява работата си, довела до отстраняването му от работа, е без значение.

В законодателството не са предвидени изрично видът и формата на акта, чрез който работодателят реализира правото си на отстраняване от работа. Обосновано е това да се извърши чрез издаване на нарочен документ в писмена форма, например чрез заповед. Писмената заповед може да улесни доказването на основанията за отстраняването при възникване на трудов спор, свързан с правата и задълженията на страните по повод на извършваната работа.

Важен момент преди започване на процедурата по отстраняване от работа на работника или служителя е да бъде установено дали са налице основания за това.

В настоящия случай безспорно е, че страните по делото са във валидна трудовоправна връзка. Видно от мотивната част на заповедта, същата се издава предвид съдебните решения за възстановяването на ищцата на работа, както и Експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД гр.Козлодуй № 625/14.03.2018 г. и писмо рег. № 907/20.11.2019 г. на Председателя на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД Козлодуй - д-р Е. Г.. Предвид изрично посоченото в заповедта, съдът намира неоснователни възраженията изложени във въззивната жалба, че първоинстанционния съд премълчава наличието на експертно решение на ТЕЛК от 2021-ва година, а се е концентрирал само върху експертно решение на ТЕЛК при УМБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД гр. Козлодуй № 0625 от 041/14.03.2018 година. Съдът е изследвал вписаните в заповедта основания с оглед преценката за законосъобразност на атакуваната заповед с оглед посочените в нея обстоятелства.

Правилно първоинстанционния съд е посочил, че Експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД гр.Козлодуй № 625/14.03.2018 г., в което не е посочено в състояние ли е ищцата да изпълнява конкретната длъжност през периода на инвалидизация се дължи на факта, че при преосвидетелстването не е отразено, че лицето работи. Както правилно е установил първоинстанционния съд налице е непълнота на Експертното решение от 14.03.2018 г., която обаче не може да бъде преодоляна чрез запитване от страна на

работодателя и становище на Председателя на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД Козлодуй. Писмото на Председателя на ТЕЛК до кмета на Община Хайредин от 20.11.2019 г. е ирелевантно в конкретната хипотеза, тъй като еднолично лекар-член на ТЕЛК, няма правомощия да изследва въпросите, свързани с наличието на здравни противопоказания за изпълнение на възложената работа и тяхното отражение с оглед конкретното здравословно състояние на служителя, който я изпълнява. Законодателят е предоставил такива правомощия на колективен медицински орган какъвто е ТЕЛК. Тази непълнота на решението не може да бъде преодоляна и чрез назначаването и изслушването на СМЕ.

Освен изложеното от първоинстанционния съд следва да се добави, че посоченото в заповедта Експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД гр.Козлодуй № 625/14.03.2018 г. към момента на издаване на заповедта е било с изтекъл срок – крайният срок на определената неработоспособност е вписан в самото решение, факт който е бил известен на работодателя. При това положение последният преди да пристъпи към издаване на заповедта е следвало да изиска от ищцата информация относно наличието на ново решение. Новото решение, за което въззивникът сам твърди, че се е запознал едва с исковата молба, е издадено на 17.06.2021г , т.е. преди издаване на атакуваната заповед. Решението на ТЕЛК е издадено на ищцата в момент, в който същата не е била в трудови правоотношения с ответната община Хайредин и съответно в него е отразен действителния трудов статус на ищцата, поради което съдът приема за безпочвени твърденията във въззивната жалба, че ищцата при издаването му умишлено е скрила, че работи и по този начин е лишила работодателя си от възможността да го обжалва. В това експертно решение на ТЕЛК при МБАЛ „Св. И. Рилски“ ЕООД гр.Козлодуй № 113/17.06.2021г. също не е са посочени противопоказни условия на труд. В заключението на ТЕЛК трябва изрично да се посочат както здравните противопоказания, т. е. невъзможността работникът или служителят да изпълнява точно определена работа по трудово правоотношение, така и работите, които могат да се изпълняват без опасност за здравето му. Ако предписанието на здравния орган в това отношение не е достатъчно ясно и конкретно, поради което е възникнал спор между страните по трудовото правоотношение, то съобразно разпоредбата на чл. 3 от Наредбата за трудоустрояване както работодателят, така и служителят или работникът може да поиска от компетентния здравен орган да допълни предписанието си.

Наистина формулировката на разпоредба на чл. 199 КТ е обща и предвижда възможност за работодателя да отстрани временно от работа работник или служител, който се явява в състояние, което не му позволява да изпълнява трудовите си задължения, като безспорно такова състояние може да бъде и влошеното здравословно състояние на работника.

Всъщност последната хипотеза – на недопускане на работника или служителя до работа поради невъзможност да изпълнява трудовите си задължения поради заболяване, е визирана в чл. 317, ал.2 КТ. Тази разпоредба обаче е специална и предполага наличието вече издадено от компетентен здравен орган предписание, при което работодателя дори не разполага с дискреция дали да отстрани работника от работа или не.

Такова предписание обаче в случая не е налице. По тези причини не са налице

предпоставките за отстраняване на работника по чл. 199, ал.1 КТ, което е основание за отмяна на издадената за това заповед.

С оглед уважаване на иска за отмяна на заповедта, основателен се явява и иска по чл. 214 КТ – за присъждане на обезщетение за времето на незаконното отстраняване. В случая предвид диспозитивното начало правилно обезщетение е присъдено от началото на отстраняването до посочения в уточняваща молба вх.№ 2758 от 18.11.2021г срок.

Като е достигнал до същите изводи и е уважил предявените искове, районният съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

Неоснователна се явява е жалбата и в частта, в която се твърди, че неоснователно и незаконосъобразно съдът е присъдил разноси на ищката в размер на 1250лева. Дължимото възнаграждение съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при интерес от 1 000 до 5000 лв. е в размер от 300 лв. плюс 7 % за горницата над 1000 лева. В случая, изчислен по посочения ред, минималният размер на възнаграждението за иска по чл. 214 КТ е 506,60 лв., а по иска по чл. 199 КТ съгласно чл.7 ал.1 т.4 Наредба № 1 от 9.07.2004 г за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималния размер на адвокатското възнаграждение е в размер на 600 лева. Пред първата инстанция са проведени три заседания и правилно съдът е приложил разпоредбата на чл.7 ал.9 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималния размер на адвокатското възнаграждение. Неоснователно твърдението, че тази норма се отнася за наказателни дела. Тази норма е включена в Раздел III на наредбата, регламентираща възнаграждения по граждански и административни дела за една инстанция. При това положение правилно е преценено от съда, че платеното в първата инстанция адвокатско възнаграждение от 1250.00лева е малко над установения минимум от 1206,60лева и не е било налице основание за намаляването му.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноси има въззиваемата. От страна на въззивника е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и във втората инстанция. Възражението е основателно, тъй като предвид изложеното по-горе минималното адвокатско възнаграждение за защита по предявените искове е 1106,60лева. Платеното адвокатско възнаграждение от 1250,00лева в случая надвишава минималното адвокатско възнаграждение с повече от 140лева, което е повече от 10%. Следва на въззиваемата К. А. П. да бъде присъдена сумата от 1106,60лева – разноси за настоящата инстанция.

Настоящото въззивно решение не подлежи на касационно обжалване съгласно чл. 280, ал. 3, т. 3 от ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 272 ГПК, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №64/31.03.2022 година, постановено по гр. дело 20211410101483 по описа за 2021г. на Районен съд Бяла Слатина.

ОСЪЖДА Община Хайредин, ЕИК *** с адрес с.*** представлявана от Кмета Т. А. Т., да заплати на К. А. П. с ЕГН ***** от с.***, общ.Хайредин, деловодни разноси за въззивната инстанция в размер на 1106,60лева.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 3 от ГПК решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____